

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1456/25
4.6.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Станиславе Митровић и Снежане Марјановић, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП “Водовод и канализација” Панчево, улица Ослобођења бр. 15, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из Новог Сада, улица Грчкошкочска бр. 1, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Урош Митровић, адвокат из Панчева, улица Генерала Петра Арачића бр. 4, ради дуга, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Панчеву П бр. 1881/24 од 24.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 04.06.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Панчеву П бр. 1881/24 од 24.12.2024. године у ставу трећем изреке а жалба тужиоца ЈКП “Водовод и канализација” **ОДБИЈА** као неоснована.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртном изреке пресуде Основног суда у Панчеву П бр. 1881/24 од 24.12.2024. године тако што се обавезује тужени АА да тужиоцу ЈКП “Водовод и канализација” на име трошкова парничног поступка исплати износ од 199.811,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу првом изреке одбијен је предог туженог да суд изађе на лице места. У ставу другом изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је одржан на снази закључак о извршењу јавног извршитеља ... из Београда Посл.бр. И.ИВК 1146/2015 од 04.11.2015. године, у делу коме је тужени АА из ... дужан да плати тужиоцу ЈКП “Водовод и канализација” Панчево укупан износ од 12.637,45 динара на име главног дуга са припадајућом законском затезном каматом и то: на износ од 2.283,01 динара почев од 30.03.2015. године до исплате, на износ од 1.388,18 динара,

почев од 30.04.2015. године до исплате, на износ од 8.966,26 динара почев од 30.09.2015. године до исплате, као и у делу у коме је тражено да тужени накнади трошкове извршног поступка на име уплаћене награде извршитељу за припремање и вођење предмета и појединачно предузете радње у износу од 16.364,08 динара као и трошкове на име окончања извршног поступка у износу од 30.536,32 динара и то уплатом на наменски рачун извршитеља код “Комерцијалне банке” а.д. са позивом на број предмета И.ИВК бр. 1146/2025. У ставу трећем изреке одбијен је преостали део тужбеног захтева па је закључак о извршењу јавног извршитеља ... из Београда Посл.бр. И.ИВК бр. 1146/2015 од 04.11.2015. године укинут у делу којим је тужени обавезан да тужиоцу исплати износ од још 854.709,08 динара са припадајућом законском затезном каматом и то на износ од 554.430,41 динар, почев од 30.03.2015. године до исплате, на износ од 40.257,27 динара почев од 30.04.2015. године до исплате, на износ од 260.021,41 динар почев од 30.09.2015. године до исплате. У ставу четвртном изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 5.270,34 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу побијајући је у ставу трећем и четвртном изреке због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду у ожалбеном делу, у границама прописаним чланом 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да жалба тужиоца није основана.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које Апелациони суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП на коју се неосновано указује у жалби тужиоца будући да је изрека пресуде разумљива и није противречна разлозима пресуде, јер су у пресуди наведени јасни и непротивречни разлози о свим битним чињеницама, нити о битним чињеницама постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника или изведеним доказима, па побијана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Према образложењу првостепеног суда и из стања у списима предмета произилази да је тужилац дана 28.10.2015.године као извршни поверилац против туженог као извршног дужника поднео предлог за извршење на основу веродостојне исправе ради намирења потраживања по основу извршених комуналних услуга за период од 28.02.2015.године до 31.08.2015.године у износу од 867.136,53 динара на име главног дуга са припадајућом законском затезном каматом од дана доспећа сваке појединачне фактуре до исплате. Извршитељ ... из Београда је дана 04.11.2015.године донела закључак о извршењу И.ИВК 1146/15 којим је наложено извршном дужнику да у року од 8 дана од дана пријема закључка измири новчано потраживање извршног повериоца са законском затезном каматом од доспелости па до исплате, те трошкове

извршног поступка. По приговору извршног дужника решењем Основног суда у Панчеву Ипв (ИВК) 13/17 од 06.07.2017. године наведени закључак јавног извршитеља стављен је ван снаге у делу у коме је одређено извршење а поступак је настављен као поводом приговора поводом платног налога.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда и стања у списима предмета произилази да се извориште воде и фабрика за пречишћавање воде за Град Панчево налази се на територији Града Београда, Општина Палилула. Приликом изградње водоводних инсталација којима се фабрика воде снабдева сировом водом из изворишта а због потребе проласка тих цеви кроз имања која су у власништву приватних лица уговорено је да се као компензација за пролазак водоводних инсталација истима омогући снабдевање водом од стране ЈКП "Водовод и канализација" Панчево с обзиром да Град Београд није имао развијену водоводну мрежу на том подручју. Између осталих као корисник на том подручју је регистрован и тужени који се у евиденцији тужиоца води као власник водомера бр. ..., на адреси туженог, под шифром ... Прикључак за градску мрежу Водовода Панчево урађен је октобра 1985.године, а сам прикључак и монтажа водомера урађена је 04.08.1986.године на адреси ..., ... (нови назив улице ...) и на тај начин је омогућено да пет корисника наведеног подручја добије воду, од којих је свако имао свој водомер и плаћао је воду, а тужени је месечно читавао наведених пет водомера, сакупљао новац од комшија и плаћао рачуне. Наредне године уведена је и струја и тако је насеље почело да се шири. Тужени је током 2013.године приметио да главни водомер не ради и тада је исти замењен. Након овога туженом су стизали увећани рачуни за воду, међутим тек 2016.године откривен је квар који је отклоњен. Како се надлежност тужиоца протеже само до водомера док се иза водомера налазе инсталације корисника са којима тужилац нема везе, корисник одлучује коме ће и под којим условима да уступи право да са његовог, истог водомера користи воду. Водоводна мрежа преко које се наведени корисници снабдевају водом је таква да водомер који је регистрован на име туженог је физички смештен на простору филтер станице, те је исти доступан туженом једино под условом да се на прописан начин обрати Служби обезбеђења код тужиоца. Наиме, водомер се налази у самом углу филтер станице, близу оgrade и одатле излази инсталација која иде на јавну површину, а потом до туженог и осталих корисника. Тужилац је испунио своју обавезу да произведе и испоручи воду у количини, квалитету, притиску и на месту које задовољава потребе корисника. С обзиром да се износ рачуна за воду једним делом обрачунава фиксно, док се други део обрачунава према утрошку воде, те како корисници који су користили главни водомер нису плаћали воду на једнаке делове, долазило је до спора око удела у укупном износу рачуна за воду. Дана 23.10.2018.године демонтиран је водомер број ... због неизмирених рачуна, затим је дана 06.11.2018.године монтиран нови водомер бр....., преко којег се снабдевају корисници који су од 06.11.2018.године регистровани са својим посебним водомерима (укупно њих 30), укључујући и туженог (на основу захтева за раздвајање рачуна на истом броју водомера који су тужиоцу поднели сви заједно и којим су се обавезали да би тај њихов захтев био реализован да ће дуг из претходног периода који се води на туженог платити у једнаким деловима).

Према налазу и мишљењу судског вештака за економско-финансијску област потраживање тужиоца по рачуну бр.55-039513-15 за месец фебруар 2015.године износи 641.713,42 динара, од чега је плаћен износ од 85.000,00 динара, те утужени дуг по рачуну износи 556.713,42 динара, почетак доцње је 31.3.2015.године. Потраживање

тужиоца по рачуну бр.55-085293-15 износи 41.645,45 динара, а почетак доцње је 01.5.2015.године и потраживање по рачуну бр.55-247144-15 износи 268.987,66 динара, а почетак доцње је 01.10.2015.године. Како је накнадним уплатама које су укупно износиле 488.223,21 динар намириван дуг који је прво доспео за наплату (сходно члану 312 ЗОО који прописује ред урачунавања), то је истима умањен дуг по напред наведеном рачуну. Након урачунатих наведених уплата остатак дуга туженог по рачуну 55-039513-15 износи 68.490,21 динар и стога укупан дуг туженог по наведена три рачуна износи 379.123,32 динара који није плаћен. Када се укупан преостали дуг по наведена три рачуна од 379.601,41 динар подели између 30 корисника, појединачно дуг сваког од њих износи 12.637,44 динара имајући у виду да по првом рачуну износ од 68.490,21 динар подељен са 30 износи 2.283,01 динар, по другом рачуну износ до 41.645,45 динара подељен са 30 износи 1.388,18 динара, и по трећем рачуну износ од 268.987,66 динара подељен са 30 износи 8.966,26 динара. Сходно томе, појединачни дуг туженог по сва три рачуна износи укупно 12.637,44 динара.

Тужени није имао писмени уговор закључен о пружању услуга са тужиоцем и тужиочева пракса је била да не закључује посебно уговоре о пружању услуга са потрошачима, већ се монтирањем водомера потрошачи уводе у евиденцију купаца на основу записника о пуштању прикључка за водовод у употребу, тако да испостављањем првог рачуна почиње дужничко-поверилачки однос.

Из исказа сведока ББ овлашћеног представника тужиоца произилази да је тужени био једини регистровани корисник на предметној локацији код тужиоца, да су рачуни за потрошњу воде фактурисани на његово име, за свих 30 корисника чија су се домаћинства налазила у викенд насељу, да је тужени у почетку док је био мањи број корисника пристао да сакупља новац од комшија и да плаћа рачуне за воду, али како се насеље ширило сакупљање новца му је било отежано, он са тим више није био сагласан, а након избијања хаварије на главном вентилу туженом су стизали увећани рачуни за воду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, а применом одредби члана 17 и 262 Закона о облигационим односима, одредбе члана 13 Закона о комуналним делатностима, те одредбе члана 55 Одлуке о преради и дистрибуцији воде, првостепени суд је делимично усвојио тужбени захтев тужиоца. Тужилац је био надлежан за снабдевање водом насеља ... у ... и тужени је регистрован као корисник на водомеру број ..., а преко ког водомера је снабдевано више кућа, тужени је у прво време читавао водомер, сакупљао новац за рачуне од комшија и плаћао рачуне тужиоцу, али како се број корисника повећао на 30 рачунајући и тужиоца, све напред наведено је постало отежано, постоје неизмирена дуговања за 30 корисника чији су рачуни фактурисани на име туженог. Висина дуга је утврђена из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке у укупном износу од 379.123,32 динара, тако да појединачни дуг за сваког од 30 корисника износи 12.637,44 динара. У складу са напред наведеним и применом одредбе члана 460 Закона о парничном поступку, платни налог је делимично одржан на снази за наведени новчани износ са припадајућом законском затезном каматом и трошковима извршног поступка, док је у преосталом делу закључак о извршењу укинут.

По ставу Апелационог суда, чињенично стање у првостепеном поступку

утврђено је потпуно и поуздано, правилном оценом изведених доказа и првостепени суд је на јасан и логичан начин изложио садржину изведених доказа и дао њихову оцену коју у свему као правилну прихвата и овај суд. Жалбом тужиоца чињенично стање се и не доводи у сумњу, а у жалби нису истицане нове чињенице нити предлагани нови докази у смислу члана 372 став 1 ЗПП-а.

Неосновано у жалби тужилац оспорава оцену изведених доказа и са тим у вези утврђено чињенично стање. Према члану 8 ЗПП-а суд на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног доказног поступка, по свом уверењу, одлучује које ће чињенице узети као доказане. Прецизније о томе које чињенице сматра утврђеним и на основу којих доказа одлучује суд на основу сопственог уверења. У поступку који је претходио доношењу побијане пресуде првостепени суд је извео све предложене писмене доказе, саслушао туженог у својству парничне странке и представника тужиоца у својству сведока. Правилна оцена исказа туженог и сведока подразумевала је оцену њиховог држања пред судом, сагласност њихових исказа са другим изведеним доказима, неспорним и општепознатим чињеницама, да ли имају непосредних или посредних сазнања о догађају о коме су сведочили, као и оцену општег утиска који су оставили на суд приликом давања исказа. У конкретном случају, првостепени суд је ценећи исказ туженог и саслушаног сведока дао њихово анализу, односно оцену која садржи уверљиво и логично објашњење у погледу одлучне чињенице да се водомер водио на име туженог као корисника, док су се преко истог снабдевали још 29 корисника, јер је то била једина могућност да ... буде снабдевано водом, да је тужени у први мах прећутно пристао да сакупља новац од комшија и да плаћа рачуне у време док је био постављен привремени водоводни прикључак ради привременог снабдевања воде, али он није дао сагласност да након увођења трајног водоводног прикључка сноси одговорност за читање водомера и плаћа рачуне за свих 30 корисника.

Апелациони суд је ценио жалбене наводе тужиоца у којима пре свега цитира одредбе материјалног права које је применио првостепени суд, али дајући своју верзију тумачења истих, али је сматрао да су исти неосновани. Наиме, у списима предмета налази се документација тужиоца према којој је карактер прикључка био привремени и на евиденционом картону је извршена промена власника водомера са ВВ на туженог. Овакав пренос је очигледно извршен да не би дошло до прекида снабдевања свих потрошача, али из правилно утврђеног чињеничног стања од стране првостепеног суда произилази да тужени није преузео обавезу да плаћа потрошену воду за све потрошаче (насеље, односно преосталих 29 кућа). Из захтева од 01.02.2017. године произилази да је тужени морао да прихвати водомер на своје име и под овим условима, да је он прихватио волонтерски да читава стање, да пркупља новац за утрошену количину и да је плаћа на благајни Водовода Панчево, а што је радио у интересу како тужиоца, тако и потрошача. Такође, тужени је као купац и потрошач приликом испоруке заштићен као потрошач у смислу одредби Закона о заштити потрошача из 2005. године, 2010. године и 2014. године, те није могао бити стављен у неравноправан положај у односу на друге купце и плаћати воду у оној количини коју није потрошио, јер у конкретном случају није постојала ни сагласност воља за закључење уговора који би за туженог створио обавезу плаћања воде коју није потрошио на прописани начин, док је, са друге стране, тужилац био у обавези да туженом обезбеди испоруке воде за његове потребе, као што то чини и осталим корисницима, исправно и поуздано мерење утрошене воде како би се

туженом испоставио исправан рачун за плаћање који обухвата искључиво утрошак воде који се односи на његово породично домаћинство.

Насупрот жалбеним наводима тужиоца, у ситуацији када и сам тужилац не спори да је преко водомера туженог вршена потрошња воде за још 29 корисника, који су се прикључили на водоводну мрежу и које прикључење је било привременог карактера, а за шта тужени није дао сагласност, то он свакако не може бити у обавези да плати утрошак потрошене воде за преосталих 29 корисника, јер би тиме био доведен у неравноправан положај са осталим корисницима воде, у смислу одредби Закона о заштити потрошача.

Осталим жалбеним наводима не доводи се у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, због чега, иако цењени, нису посебно образлагани, у смислу овлашћења другостепеног суда из члана 396 ЗПП.

Међутим, приликом одлучивања о трошковима парничног поступка, првостепени суд је погрешно применио одредбе члана 150,153, 154 и 163 ЗПП, на шта основано тужилац у жалби указује. Наиме, чланом 153 став 2 ЗПП прописано је да ако странка делимично успе у парници, суд може, с обзиром на постигнути успех, да одреди да свака странка сноси своје трошкове или да једна странка накнади другој сразмеран део трошкова. Чланом 154 став 2 ЗПП прописано је да ако је прописана тарифа за награде адвоката или за друге трошкове, ти трошкови ће се одмерити по тој тарифи. У конкретном случају, тужилац је од туженог на име дуга потраживао износ од укупно 867.346,53 динара, на који износ је и одређена вредност предмета спора, али је делимично успео са тужбеним захтевом који је усвојен за износ од укупно 12.637,45 динара, тако да се трошкови парничног поступка имају одмерити имајући у виду Тарифу о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, на наведени новчани износ. Следом изнетог, тужиоцу су признати трошкови за сачињавање два поднеска у износу од по 9.000,00 динара, за приступ на 10 одржаних рочишта у износу од 13.500,00 динара, за приступ на 3 неодржана рочишта у износу од 9.000,00 динара, трошкови вештачења у износу од 15.000,00 динара и трошкови таксе на пресуду у износу од 2.405,50 динара, а што све чини износ од 199.811,00 динара. Тужиоцу нису признати трошкови парничног поступка са увећањем трошкова услуга за 20% на име ПДВ. Наиме, на основу одредаба Закона о адвокатури, Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, Закона о порезу на додату вредност, произилази да основицу за обрачунавање ПДВ за промет адвокатских услуга чини износ накнаде коју обвезник ПДВ, адвокат, прима или треба да прими за предметни промет од примаоца услуге или неког трећег, у коју није укључен ПДВ. У основицу за обрачунавање ПДВ урачунавају се сви трошкови које обвезник ПДВ, адвокат, урачунава примаоцу услуге, као што су нпр. трошкови који настану у вези са вођењем поступка пред судом или неким другим државним органом, а које иницијално сноси адвокат. Основицу за обрачунавање ПДВ за промет адвокатских услуга, према томе, чини износ награде која припада адвокату, тако и сви други трошкови које адвокат зарачунава примаоцу услуге. У основицу за обрачунавање ПДВ не урачунавају се износи које обвезник ПДВ, адвокат, наплаћује у име и за рачун примаоца услуге, а које преноси примаоцу услуге. То је пре свега износ који је досуђен странци (примаоцу адвокатске услуге), који адвокат наплаћује у име и за рачун странке и преноси странци. Одредбом члана 42 став 1 и 3 Закона о порезу на додату вредност и одредбама Правилника о одређивању случајева у којима нема

обавезе издавања рачуна и о рачунима код којих се могу и доставити и поједини подаци (“Службени гласник РС” бр. 123/12, 86/15, 52/18), (Правилник), прописано је у којим случајевима обвезник ПДВ нема обавезу издавања рачуна и у којим случајевима се могу изоставити поједини подаци у рачуну. Примењујући наведене одредбе на обвезнике ПДВ, адвоката, произилази да адвокат има обавезу да за промет адвокатских услуга које пружа изда рачун у складу са законом и Правилником, осим ако је прималац услуга физичко лице које није обвезник ПДВ, у којем случају може, али и не мора, да изда рачун. У складу са одредбом члана 3 Правилника, када обвезник ПДВ, адвокат, у истом пореском периоду прими авансну уплату и изврши промет адвокатских услуга за који је примио авансну уплату, у том случају нема обавезу издавања рачуна по основу примљене авансне уплате, већ само рачуна за извршени промет адвокатских услуга. Међутим, како у конкретном случају тужилац није доказао да је имао овај стварни трошак на име увећања ПДВ, да је странци издао рачун за извршену адвокатску услугу, тужилац није пружио одговарајући писмени доказ, већ само да је обвезник плаћања ПДВ, то тужиоцу не припадају трошкови увећања од 20% на име ПДВ.

Са разлога свих напред наведених, донета је одлука као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 390 ЗПП.

Одлука из става другог изреке донета је применом одредбе члана 401 тачка 3 ЗПП.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић